

५ अपराधी मनस्थिति

यस अध्यायको निम्ति पढ्नुहोस्: उत्पत्ति ३:८-१३, १ यूहन्ना

१:९, भजन ३२, १ तिमोथी ४:१,२, मत्ती २६:७५, रोमी ८:१।

स्मरण गर्नुपर्ने पद: "हे प्रभु, मानौं तपाईंले पापहरूका लेखाजोखा राख्नुभयो रे। दोषी नहुने को होला? तर तपाईंले क्षमा दिनुहुन्छ। तपाईंके सदाशयता वा क्षमादिने स्वभावले गर्दा मानिसहरूले तपाईंलाई श्रद्धा राख्दछन्।" भजन १३०:३,४ रूपान्तरित।

दोषी वा अपराधीको मनस्थिति अत्यन्त दर्दनाक हुन्छ। यसले मानिसलाई हिनताबोधमा धकेल्दछ। मानिसका जोशजाडुगरलाई लङ्गडा बनाइदिन्छन्। यसले गर्दा मानिसहरू लाज, शोक, डर, रीस, उदासीपना, अँध्यारो मुख, मनोवेगमा सिथिलता जस्ता मानसिक असंतुलनका शिकार हुन्छन्। त्यत्तिमात्र होइन, यसले शारीरिक स्वास्थ्यमा पनि असर पारेर विमार बनाइदिन्छ। तर यी भावनाहरूलाई परमेश्वरले प्रयोग गरेर पापीहरूलाई आफूतिर पनि तान्न सक्नुहुन्छ। यिनीहरूले क्रुसको फेदमा पनि लाग्न सक्छन्। जो मानिस अपराधीबोधले सताइरहेका हुन्छ त्यसले राहत वा क्षमा परमेश्वरकहाँ पाउन सक्छ। कतिपय मानिसहरू आफूले नगरेको अपराधले पनि दोषी भएको भावनाले सताइरहेका हुन्छन्। कति मानिसहरू निरपराध हुन्छन् वा परिस्थिति बिगार्न आफ्नो हात नै नभएको हुन्छ, तिनीहरू पनि आफ्नो जीवनदेखि खिन्न भएर पुर्पुरोमा हात राखेर अर्थिहिन जीवन बिताएका हुन्छन्। तिनीहरूमा पारपाचुके गरेका आमाबाबुहरूका छोराछोरी, कुनै दुर्घटना परेर अरू मर्छन् त आफू बाँचेका, निम्नवर्ग वा गरिबका सन्तान, आमाबाबुको विचमा भएका द्वन्द्वले गर्दा निराश भएर भौँतारिएका छोराछोरीहरू आदि।

तर प्रायजसो आफैले गरेका खराब कामले गर्दा दोषीमनस्थितको शिकार भइरहेका भएका हुन्छन्। आफूले खराब काम गरेर नराम्रो मान्नु असल कुरो हो। किनकि यसले मानिसको मनमा खलबल्याइदिन्छ र त्यसको समाधानको बाटो पनि खोज्न लगाईदिन्छ। दोषीमनस्थिति वा हिनताबोध अत्यन्त ध्वँसात्मक पनि हुनसक्छ, जसरी यहूदा त्यसको शिकार भए, वा अत्यन्त रचनात्मक वा सकारात्मक पनि हुन सक्छ जसरी पत्रुसको मामिलामा।

यस अध्यायमा हामीले बाइबलका चार कथाहरूको अध्ययन गर्नेछौं। दोषीमनस्थितिले कसरी काम गर्दछन् र त्यसबाट हामी के सिक्न सक्छौं ती कथाहरूले हामीलाई बुझाउन प्रयास गर्नेछन्। म अपराधी वा दोषी हुँ भन्ने भावनालाई स्विकार गर्दा परमेश्वरले हामीलाई त्यसबाट राहत वा मुक्ति दिनुहुन्छ भन्ने कुरालाई पनि हामी सिक्नेछौं। जे भनेतापनि दोषीमनस्थिति समालन आत्मनिर्णयको अधिकार परमेश्वरले हामीलाई नै सुम्पनु भएको छ। त्यसलाई ध्वंसात्मकतिर धकेल्ने वा सृजनात्मकतिर लगाउने अभिभारा प्रत्येक व्यक्तिको हातमा छ।

१. लज्जा (उत्पत्ति ३:८-१३)

उत्पत्ति ३:८-१३ पढ्नुहोस्। परमेश्वरको वचनलाई लत्याएर सर्परूपी सैतानको कुरोलाई शिरोपर गर्दा आदम र हवाले, आफूहरू अपराधी भएको महशूस गरेका थिए। कसरी तिनीहरू दोषी भएको देखाए? आदमको काममा के खराब थियो?

मानवजातको इतिहासमा मानिस आफू दोषी छु भन्ने नकारात्मक भावना प्रथम थियो। आदम र हवाले पाप गर्नेबित्तिकै तिनीहरूको व्यवहारमा परिवर्तन आएको थियो। परमेश्वर र मानिसको बिचमा भएको सुमधुर सम्बन्ध खलल भएको थियो। तिनीहरू बगैँचामा भएका रूखहरूका बिचमा परमेश्वरसँग डराएर लुकेका थिए (उत्पत्ति ३:८)। उनीहरूका परमेश्वर पिता र परममित्रदेखि तिनीहरू त्रसित भएका थिए भनेर त्यस व्यवहारले देखाउँदछ। यसले गर्दा परमेश्वरको सम्मुख पर्न तिनीहरू लज्जित भए। तिनीहरूको पतन हुनु अघि परमेश्वरसँग रहनसहन गर्न अति आनन्दित हुन्थे। अब तिनीहरू डरले उहाँबाट लुके। परमेश्वरसँगको सुमधुर तथा सुन्दर बन्धन तोडियो। यसको साथै तिनीहरूमा त्रास र लाज भयो। परमेश्वरको निर्देशनलाई नमान्दा भएको भयङ्कर परिणामले गर्दा तिनीहरू अति दुःखित पनि भए।

जब परमेश्वरले आदम र हवालाई बोलाउनुभयो, तिनीहरूको जवाफ के थियो? हेर्नुहोस: “तपाईंले दिनुभएको स्त्रीले मलाई छकाइन्” आदमले भने। “सर्पले मलाई छकायो।” हवाले सर्पमाथि दोष थुपारिन्। आफूले गरेका अपराधलाई लुकाउन अरूलाई दोष थुपार्ने मानिसको स्वभावै हुन्। यसो गर्दा आफूले गरेको खराबव्यवहारबाट पन्छिन खोजेको पाइन्छ। मनोवैज्ञानिकविश्लेषणका प्रवर्तक सिगमन फ्रायदले यस्तो खालको व्यवहारलाई प्रक्षेपण अर्थात् आरोपलाई अरूको काँधमा थुपार्नु। मानिसहरूले आफ्ना दोष वा आफूले ल्याएका प्रतिकूल परिस्थितिलाई अरूलाई थुपारेर आफू स्वच्छ बन्न खोज्छन् भनेर

फ्रायदले तर्क गरेका थिए। अरूलाई आरोप थुपार्दा आफू दोषबाट सुरक्षित भएको महशूस मानिसहरूले गर्दछन्। तर अरूलाई दोष थुपार्दा पारस्परिक सम्बन्धमा आँच वा खलल आउनसक्छ। यसले गर्दा परमेश्वरले क्षमा दिनेबाटो पनि खुल्न सक्दैन। आफूले गरेका क्रियाकलापको उत्तरदायित्व पूर्ण रूपमा स्विकार गर्नु नै दोषमुक्त हुनुको सत्य जवाफ हो। हामी परमेश्वरकहाँ जानुपर्दछ, किनभने उहाँले मात्र सारा दोषहरूबाट मुक्ति दिन सक्नुहुन्छ। “जो मानिस खीष्टमा रहन्छ त्यो मानिस अब परमेश्वरको फैसला अर्थात् पापी भएको सुनुवाईको मुनी बसिरहनुपर्दैन।” (रोमी ८:१)।

फेरि कतिपय समयमा मानिसहरू गलत कारणले गर्दा आफू अपराधी भएको महशूस गर्दछन्। उदाहरणमा: कसैको परिवारका नातेदारहरूमा कुनैले आत्महत्या गर्नु भने, आत्महत्या गर्ने व्यक्ति त मरेर गइयो तर जीएकाहरूले अपराध गरेका परिवारका सन्तान् भनेर दोषी भावनालाई जगाएर शिर निहुराउनु, परिवारको कुनै सदस्यले अपराध गर्छ र सरकारको कब्जामा पर्छ तर परिवारको अरू कुनै सदस्यको त्यसमा संलग्नता नभएपनि पूरै परिवारले अपराधीको संज्ञा पाउँदा नैतिक स्तर गिर्दछ, जसको फलस्वरूप आफूले गलती नगरेपनि त्यसमा सहभागी भएको महशूस भइ आफूले आफैलाई तिरस्कार गरिनु, गम्भिर दुर्घटनामा पर्दा आफू बचिन्छ तर अर्को व्यक्तिको मृत्यु हुँदा आफ्नो कारणले त्यो व्यक्ति मर्नु भनेर हिनताबोधले लादिरहनु, द्वन्द्व पिठित परिवारका पारपाचुके गरिएका छोराछोरीहरूले आमाबाबुको गलतीले आफू नराम्रो भएको भनि खिन्न मनस्थितिलाई प्राथमिकता दिइरहनु आदि। उपर्युक्त तथा अन्य कारणहरूले गर्दा मानिसहरू अनावश्यक रूपमा अपराधी मनस्थिति बोकेर दुःख पाइरहेका हुन्छन्। ती कारणहरूमा आफ्नो कुनै व्यक्तिगत संलग्नता नभएको कारणले गर्दा तिनीहरूलाई यो यकिन गराउनुपर्दछ कि अरूको व्यवहार चरित्र आदिमा तिनीहरूको जिम्मेवारी छैन। फेरि आफ्नो नियन्त्रण भन्दा बाहिरको घटनाको जिम्मेवारी आफू नभएको भनेर पनि बुझाइनु पर्दछ। यदि कसैले कसैलाई चित्त दुखाइयो र हानी गर्नु भने त्यस व्यक्तिसँग माफी माग्नुपर्छ भनेर पनि भन्नुपर्दछ। बाइबलमा दिएका परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई पनि पकडी राख्नुपर्दछ भनेर तिनीहरूलाई सिकाइनु पर्दछ। उदाहरणमा: “ पश्चिमबाट पूर्व जति टाडा छ, उहाँले हाम्रा अपराधहरू त्यत्तिकै टाडा हटाइदिनुभयौंछ। (भजन १०३:१२)।

दोषीको भावनाले पिरोल्दा तपाईंले के गर्नुहुन्छ? आदमले जस्तो आफूले गलित गरेको कामलाई अरूमाथि दोष थुपार्न के तपाईं आत्तुरी गर्नुहुन्छ? तपाईंले गरेको गलतीलाई निडर भइ कसरी सामना गर्ने? अनि परमेश्वरको अनुग्रहले त्यसलाई सामना गर्दै आफ्नो जीवनलाई कसरी अगाडि बढाइरहने?

२. युशूफका दाजुहरूका चिन्ता (उत्पत्ति ४२:२१)

युशूफका दाजुहरूले युशूफलाई दुर्व्यवहार गरेका थिए। जब उनीहरू युशूफको संरक्षणमा आए तब तिनीहरूले युशूफप्रति गरेको दुर्व्यवहारलाई कहिलै पनि विर्सन सकेका थिएनन्। हेर्नुहोस्: उत्पत्ति ४२,२। यसले तिनीहरूको बारेमा हामीलाई के भन्दछन्?

विगतमा गरेका नराम्रा कुराहरूले गर्दा मानिसहरूलाई दोषी भावनाले पिरोल्दछ। कहिलेकाहीँ आफूले गरेको अपराध मनमा दोहऱ्याई तेहराई आइरहन्छन्। अरू समयमा डरलाग्दो सपनाद्वारा आफ्नो अपराधले पिछ्या गरेको जस्तो अनुभव हुन्छ। युशूफका दाजुहरूले उनको चित्कारलाई वेवास्ता गरि इनारमा खसाली दिएका थिए। उनको क्रन्धन पछिसम्म पनि उनका दाजुहरूले विर्सन सकेको थिएनन्। युशूफले तिनीहरूलाई आममाफी दिएपनि आफूहरूले आफूहरूलाई क्षमा दिन सकेका थिएनन्।

उत्पत्ति ४५:३ अनुसार युशूफका दाजुहरूलाई आफूहरूले गरेको अपराधप्रति अरू कस्तो चिन्ता लागिरहेको रहेछ भनेर देखाउँछन्?

आफूहरूले गरेका कुकृत्य बराबर सम्झना आउँदा मानिसहरूका मन विचलित भइरहेका हुन्छन्। आफूले गरेका अपराधप्रति पश्चाताप पनि नगरेको होइन। तिनीहरू आफ्ना काम र वचनद्वारा आउने परिणामदेखि डराइरहेका हुन्छन्। अनि पुर्पुरोमा हात राखेर आफूलाई दोष दिएर विरक्त हुन थाल्छन्। यस्तो अपराधिक मनस्थितिले मानसिक तनाव, बेचैन ल्याउँदछ र आफ्नो बुद्धी विग्रेर नराम्रो गरेँ भनेर आफूप्रति रिस पनि उठिरहन सक्दछ। दुर्भाग्यवस, जतिसुकै अतितका कुराहरूलाई सम्झेर त्यसप्रति सन्ताप र पछुताव गर्दै उदासिन भएतापनि विगतका घटनाहरूलाई हामीले परिवर्तन गर्न सक्दैनौं। हो, हामीले गरेका नराम्रा कामप्रति पछुताव गर्नुपर्छ र त्यसको साथै क्षमा पनि पाउनु पर्दछ र दिनुपर्दछ। युशूफको आदर्श चरित्रले गर्दा उनले आफ्ना दाजुहरूलाई सदाशयता देखाउँदै क्षमा दिँदछ र अब विगतका कुराहरूलाई सम्झेर एक आपसमा रीस र चिन्ता नगर भनेर उनले

ढाढस दिँदछ। विगतका नराम्रा घटनालाई परमेश्वरले धेरै मानिसहरूको सुरक्षाको निम्ति प्रयोग गर्नुभयो भनेर युशूफले आफ्ना दाजुहरूलाई सान्त्वना दिँदछन्। दाजुहरूको दुर्व्यवहार वा दुष्ट कामलाई असल बनाउन परमेश्वर कुशल हुनुभएको थियो। तर तिनीहरूले गरेका जघन्य अपराधको कारण तिनीहरू दोषी थिए भन्ने तथ्य चाहिँ परिवर्तन हुँदैन।

हामी मानिस भएको कारणले कतिपटक जाँदाजाँदै वा नजाँदानजाँदै नराम्रो कामगर्न वा नराम्रो सोच गर्ने चक्रव्युहमा पर्दछौं। अनि हामी अपराधी मनस्थितिमा डुव्दछौं र आकूलव्याकूल हुँदै हिनताबोधले लादिँछौं। यसबाट राहत पाउनुको सट्टा झन झन नराम्रो काम गर्न वा सोचन ठाल्छौं। तर परमेश्वरले हामीलाई त्यसबाट राहत पार्नु भनेर उहाँ चाहनुहुन्छ। देहायका पदहरूलाई दावी गर्न सक्यौं भने दोषी मनस्थितिको मामिलालाई कसरी सुल्झाउन सक्दछौं?

सबै पापले पापी र परमेश्वरको हृदयमा पिडा ल्याउँदछन्। धेरै पापहरू एकलैसँगमात्र सँलघन हुँदैन, अरू मानिस पनि मुछिएका हुन्छन्। परमेश्वर, अरू र म त्रीकोणको बिचमा विगतका गलतलाई कसरी सुल्झाउने भनेर सहमतीको बाटो खोज्नुपर्दछ, ताकि फेरि त्यसलाई हामीले नदोऱ्याऔं। परमेश्वरले हामीलाई क्षमा दिन र शुद्ध गर्न हरदम तयार हुनुहुन्छ भनेर यूहन्नाले ठोकुवा गर्दछन्। एक आपसका पापहरू एक आपसमा स्विकार गर भनेर यूहन्नाले भन्दछन्। यदि हामी स्वच्छ मनस्थितिमा रहन चाहन्छौं भने, विशेष गरेर जसप्रति हामीले गल्ती गर्नु तससँग माफी माग्नु अनिवार्य छ।

विनम्र भएर आफ्नो गल्ती स्विकार गर्नु नै अपराधी मनस्थितिबाट छुटकारा पाउनु हो। “तपाईंको पाप पहाड जस्तै तपाईंको अगाडि खडा भएर बस्न सक्दछन्। तर हृदयलाई नम्र बनाउन, आफ्नो गल्ती वा पापहरू स्विकार गर्न र क्रुसमा टाँगिएको तथा बौरी उठ्नुभएको उद्धारकर्तामाथि भरोसा राख्न नचुक्नुहोस्। अनि उहाँले तपाईंलाई क्षमा दिनुहुन्छ र तपाईंको सबै अधर्म वा पापलाई धोएर सफा पारी दिनुहुन्छ। येशूको धार्मिक कार्य नै शान्ति ल्याउनु हो। उहाँको त्यस कार्यमा हामी समावेश हुनसक्यौं भने निरन्तर रूपमा परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई आत्मसात् गर्न सक्छौं र त्यसको फलस्वरूप हामी शान्त मुद्रामा परिरहन सक्षम हुन्छौं।” एलेन जी हाइट, द आक्ट्स अफ आपोस्टल्स, पृ. ५६६बाट रूपान्तरित। यहाँ उल्लेख गरेका

प्रतिज्ञालाई अनुवभ गर्न तपाईंले के कुरालाई अङ्गिकार वा स्विकार गर्नुपर्दछ?

३. शक्तिहिनताबोध (भजन ३२:४)

भजन ३२ पढ्नुहोस्। पद ४मा यो उल्लेख गरेको छ: “किनकि दिनरात तपाईंको बाहुलीको भार ममाथि रहिरह्यो। मेरो शरीरको शक्ति गर्मी महिनाको तापले सुकाएको झैं सुकिसक्यो।” भजन ३२ले अपराध र त्यसको स्विकारको बारेमा हामीलाई के सिकाउँदछ? पद ३मा दाउदले भन्दछन्, “म मौन रहें”, यसको अर्थ के हो? जब मानिस मौन धारण गर्छ त त्यसको अर्थ के हो? आफूले गरेका पापको कारण अपराधी मनस्थिति बोकेका दाउदले त्यसबाट राहत पाउन उनले के गर्छन्?

इमान्दारीपूर्वक भित्रीहृदयदेखि पश्चाताप गर्दा आत्मालाई सञ्चो पार्दछ। यो आत्मसंतुष्टिको बाटो हो। यो शरीरको निमित्त पनि असल मामिला हो। आफूले गरेका कुकृत्यले गर्दा शारीरिक रूपमा पनि आफू अशक्त भइरहेको छु भनेर दाउदले स्पष्टरूपमा प्रस्तुत गरेको हामी पाउँछौं (पद ३,४)। उनले भन्छन्, “दिनभरी रूँदा रूँदै मेरो हाडहरू नै खिइसके अनि शारीरिक शक्तिपनि क्षीण भइसक्यो।” शारीरिक समस्याहरू र तनावको बिचमा निकट सम्बन्ध हुन्छ भनेर आजका स्वास्थ्यकर्मीहरूले बुझेकाछन्। तनाव, बढि चाप वा पेलानले गर्दा चर्किने शारीरिक रोगलाई साइकोसोमाटिक अर्थात् शारीरिक र मानसिक मुछिएको रोग भनेर कहलाइन्छ। यसको अर्थ मानसिक तनावले विभिन्न प्रकारका शारीरिक रोगहरू उत्पन्न हुन्छन्। हाम्रो सकारात्मक मनस्थिति वा मनोवृत्तिले गर्दा हाम्रो शरीरमा हुने कतिपय रोगहरूबाट हामी सुरक्षित हुनसक्छौं भनेर वर्तमान अनुसन्धानकर्ताहरूले पत्ता लगाएकाछन्।

आफू नराम्रो भएको र दोषी भएको मनस्थिति बोक्ने मानिसको व्यवहार पनि अस्वस्थ नै हुन्छन्। शारीरिक स्वास्थ्यलाई नाश पार्न सक्छन्। तर परमेश्वरलाई चिन्ने मानिसहरूले यस जोखिममा पर्नु आवश्यक छैन। यस्तो नराम्रो वा दोषी मनस्थिति बोक्नेको निमित्त दाउदले अचूक औषधी तोकिदिएकाछन्: “जब मैले मेरा पापहरू तपाईंको सामु स्विकार गरें....र मेरा पापका दोषलाई तपाईंले माफ गरिदिनुभयो।” (पद ५ रूपान्तरित)।

दोषी मनस्थितिबाट उज्विएका लज्जा, विगतका गलत र खराब आचरणले वेइज्जत भइरहेको महशूस गर्नु, दिग्दारी तथा उदासिनपना र

निराश आदि परमेश्वरको आश्चर्यपूर्ण क्षमाशीलले गर्दा सबै अलप भएर जानेछन्। त्यसको सट्टा आनन्द, खुशी र प्रसन्नताले मानिसको मन भरिनेछन् (पद ११ रूपान्तरित)।

तर आफ्नो दोषलाई दोष नदेख्ने मानिसका विवेक आगोले तताएका फलामे छेडेका हुन्छन् भनेर १ तिमोथी ४:१,२मा पावलले भनेका छन्। यसको अर्थ के हो?

विश्वासीहरूलाई अनौठो शिक्षादिक्षा दिनेहरूप्रति सचेत रहन पावलले चेतावनी दिन्छन्। तिनीहरूको विवेक तातो फलामको डाम लागेको हुनाले निष्क्रिय भएको हुन्छ, त्यसैकारणले विश्वासीहरूलाई तहस नहस पार्न खोज्दछन् (पद २)। आगोले तातेको फलामको डामले गर्दा छालाका नशा जलेका हुन्छन् र त्यो भाग मरेको हुन्छ। मरेको छाला वा नशालाई दुखेको थाहा हुँदैन। त्यसरी नै विवेक वा चेतनालाई पनि निष्क्रिय पार्न सक्छ। (नेपालगञ्जमा असौज ९, २०६७ वा अक्टोबर ६, २०१०मा दुई जना स्कुलका विद्यार्थीहरूलाई अपहरण गरी विभत्सरूपमा हत्या गरियो। ती हत्याराहरू तिनीहरूलाई मारेपछि एउटा घरमा मस्तसँग सुतेको थियो। तब पुलिसहरूले आएर तिनीहरूलाई पक्रे। त्यसरी नाबालकहरूलाई मारिएर पनि तिनीहरू कसरी सुत्न सकेका होलान्? तर तिनीहरूको विवेकलाई तातो फलामको डाम परेकोले ती निष्क्रिय भएका थिए र अपराधलाई अपराध देख्न तिनीहरू असमर्थ भए।—अनुवादकको टिप्पणी)। हो, विवेक वा चेतनालाई तातो फलामले डामेर कठोर वा सुक्खा पार्ने व्यक्तिको मनस्थितिमा यी हुन्छन्: १. अनुशासन, सुचरित्र वा असल व्यवहारका नितिहरू निरन्तररूपमा तोड्दा त्यस व्यक्तिले गरेका गलत कामलाई गलत देखिन छोडेको हुन्छ। २. यस्तो व्यक्तिले अनुचित पनि उचितै देख्दछ र गलत आचरणलाई ठिकै देख्दछ। यसले गर्दा उसको आफ्नो नैतिकको आधारमा उचित, न्यायपूर्ण वा ठिक काम गर्नु आफू बाध्य भएको महशूस गर्दैन।

विगतमा कुन कुराले चिन्तित बनाएको थियो तर अब त्यो सम्झेर तपाईंलाई झ्याउ लाग्दैन? के तपाईंको विवेक पनि त्यसबेला तातो फलामको डाम लागेकोले गलत गरेको भन्ने याद भएको थिएन की? पछाडी फर्केर हेर्नुहोस्, विगत समयमा तपाईंले गर्नुभएको गलत कामले तपाईंको विवेक वा चेतनालाई तहसनहस पारेको थिएन शायद पार्नुपरेको थियो।

४. डाँको छोडेर धुरू धुरू रूनु (मत्ती २६:७५)

आफूले गरेको गल्तीलाई अपराध देख्ने मानिसहरू बाइबलमा धेरै उदाहरणहरू छन्। ती अत्यन्त ठूला उदाहरणमा एक जना व्यक्तिलाई मत्ती २६:७५मा उल्लेख गरेको छ। आफूले गरेको भूल अत्यन्त ठूलो भएको पत्रुसले कसरी महशूस गरे? के तपाईंले पनि त्यस्तो अनुभव गर्नुभएको छ? यदि छ भने त्यसबाट तपाईंले के पाठ सिक्नुभयो जसले गर्दा फेरि त्यहि भूल नदो-योइयोस?

दुई पल्ट पत्रुसले येशूलाई आफ्नो प्रतिवद्धता जाहेर गरेका थिए। कहिलै पनि आफ्नो स्वामीलाई इन्कार गर्ने छैन भनेर उनले वचन दिएका थिए। येशूलाई पक्रिने रातमा उनले तिन पल्ट इन्कार गर्नेछन् भनेर येशूले भविष्यवाणी गरेपनि दोश्रोपल्ट आफूले त्यसो नगर्ने अठौत व्यक्त गरेका थिए। त्यसको लगत्तै केहि घन्टापछि आँगनमा आगो तापीरहेको बेलामा दुई महिलाले उनी येशूका चेलाहरूमा उनी पनि थिए भनेर सम्बोधन गरेका थिए। तर दुवै पटक पत्रुसले त्यसलाई इन्कार गरे। तब पत्रुस येशूका चेला भनी चिनेकाछौं भनेर मूल पुजारीका घरका कामदारले भने। त्यसबेला पनि पत्रुसले ठोक्वा गरेर भने: “म होइन” (यूहन्ना १८:२५)। याद गर्नुहोस्, पत्रुसलाई चिनेको छ भनेर आँल्याउने मानिसहरू युवा, महिला र नोकरहरू थिए। ती तिनै समूहका मानिसहरू समाजको तल्लो स्तर मानिन्थे। यसले गर्दा पत्रुसलाई लाज पनि लाग्यो होला। येशूको भन्दा तल्लो मनस्थितिको प्रदर्शन पत्रुसले गरेको हुनाले पनि उनलाई पछि पछुताव भएको हुनसक्छ।

आफूले गरेको भूलको महशूसले पत्रुस डाँको छोडेर रोएको थियो भने त्यस क्रन्धनले उनको हृदय परिवर्तन भयो, येशूको ममता उनमा छेडिन पुगे र उनको आस्थामा सचमूचरूपमा आमूल परिवर्तन भयो। अत्यन्त पिडादायी भएतापनि पत्रुस उपरोक्त प्रक्रिया अपनाउनु परेको थियो। आफ्नो मनलाई ठिक ठेगानामा राख्न कहिलेकाहिँ हामीले पनि त्यहि प्रक्रिया अपनाउनु पर्नेहुन्छ। आत्मआलोचनाबाट हामी को हौं भनेर हाम्रो यथार्थ रूप देख्नुपर्दछ। हाम्रो हृदयमा के छ भनेर कोट्याउनु पनि पर्दछ। हामीमा भएको नकारात्मक प्रवृत्तिले कत्तिको क्षति ल्याउनसक्छ त्यो पनि सोच्नुपर्दछ। जब यो कुराको बोध हुन्छ तब पत्रुस जस्तै हामी पनि आमूल परिवर्तनको निम्ति हाम्रो स्वामी प्रभु येशूको शरणमा पर्न सक्षम हुन्छौं।

“आँखाभरी आँशु झारेर पत्रुस गेतसमनीको बँगैचाको सुनसान ठाँउमा जान्छ। जुन ठाँउमा येशू घुँडा टेक्नुभएको थियो त्यहिँ ठाँउमा उनी लम्पछार पर्दछ। त्यस ठाँउमा येशूले अत्यन्त पिडा भोग्नुभएको थियो र त्यसले गर्दा उहाँको निधारबाट रगत र पसिना निस्केको थियो। येशूले प्रार्थना गरेर गुजार्नुपरेको यस्तो त्रासपूर्ण समयमा आफू निदाएको कुरा पत्रुसले अत्यन्त शौकित भएर सम्झन्छन्। उनको अहँकारी हृदय टुक्रा टुक्रा हुन्छ। परमेश्वरको प्रिय पुत्रको रगत र पसिनाले भिजिरहेको पत्थरमा पत्रुसले आफ्नो गहिरो शोकको आँशु झार्दछ। आमूल परिवर्तन भएको पत्रुस बँगैचा छोड्छ। अब ऊ आफू जस्तै परिक्षामा पर्नेहरूप्रति सदाशय देखाउन तयार हुन्छन। पत्रुस विनयशील हुन्छन् र आफू जस्तै कमजोर र पतित भएको मानिसहरूप्रति उनी संवेदनशील हुन पुग्छ।”-एलेन जी ह्याइट, *टेस्टिमोनिय फर द चर्च*, ठेली ३, पृ. ४१६बाट रूपान्तरित।

यहूदी पत्रुस अब पूर्ण रूपमा येशूभक्त वा इसाई कसरी भयो भन्ने प्रभावशाली प्रमाण सम्पूर्ण प्रेरितको पुस्तकको प्रथम आधा भागले प्रस्तुत गर्दछ। ऊ येशूको निमित्त प्रखर वक्ता भयो। अन्यौलमा भौँतारिरहेको चर्चलाई नेतृत्व दियो। उसका आश्चर्य कामहरू पनि अत्यन्त असाधारण थिए। उसको सक्रियतामा हजारौं यहूदी तथा अरू जातिहरूले येशूको आस्थालाई अँगाले। येशूको शरीररूपी चर्चको जगको स्थापना नै उनकै कामबाट सुरु भयो। पत्रुसको मृत्यु कसरी हुन्छ भन्ने कुरा येशूले भविष्यवाणी गर्नुभएको थियो (यूहन्ना २१:१८)। त्यसैलाई ख्याल गरेर आफ्नो मृत्युलाई सम्मानपूर्वक पत्रुसले अँगाले। येशू क्रुसमा टाँगिनु भएको उनले देखेका थिए। र त्यस्तै मृत्युमा आफू पनि पर्नु उसले सोभाग्य ठाने। तर भनिन्छ उनलाई मार्नेहरूलाई आफ्नो खुट्टाहरू माथि र टाउको तल राख्न अनुरोध गरेका थिए किनकि येशू जस्तै मर्न आफू योग्य ठानेनन् भनेर बाइबलका इतिहासबिद्ले उल्लेख गरेकाछन्।

तपाईंको आफ्नो कमजोर, असफल र ढिलाईको याद गर्दा अरूको पनि त्यस्तै अवस्थादेख्दा तपाईं कतिको संवेदनशील हुनुभएको छ? तपाईंको पिडाको अनुभवलाई अरूको सेवा गर्न कसरी परिचालन गर्न सक्नुहुन्छ?

५. पूर्ण क्षमा (रोमी ८:१)

रोमी ८:१मा उल्लेख गरीएको छ: “यसकारण अब खीष्ट येशूमा भएकाहरूलाई अपराधी घोषणा गरिने छैन।” (रूपान्तरित)।

पावल आफैले अनुभूति गरेका यस प्रतिज्ञालाई तपाईं आफैले पनि कसरी आत्मसात् गर्न सक्नुहुन्छ?

यथार्थरूपमा भन्ने हो भने परमेश्वरको सदाशयता तथा क्षमाशीलता यति महान्, गहिरो र विशाल छ कि हाम्रो दिमागले बुझ्न असम्भव छ। मानिसले क्षमा गर्ने जुनसुकै उत्कृष्ट क्षमालाई पनि परमेश्वरको क्षमासँग दाजिन सक्दैनन्। परमेश्वर सिद्ध हुनुहुन्छ र हामी असिद्ध छौं। तर येशूमा पाउने परमेश्वरको वरदानले गर्दा हामी सबै पूर्ण रूपमा उहाँबाट क्षमा पाउन सक्छौं। तर त्यसको निमित्त केवल एउटै शर्त छ: त्यो हो परमेश्वरले दिनुभएको प्रतिज्ञाहरूलाई पूर्ण विश्वाससाथ दावी गर्नु र आफ्नो जीवनलाई पूर्ण रूपमा परमेश्वरमा समर्पण गर्नु।

परमेश्वर कत्तिको उदार र क्षमाशील हुनुहुन्छ भन्ने ज्ञानको बोध गर्न देहायका केहि पदहरू हेर्नुहोस: भजन १०३:१२, यशैया १:१८, र मीका ७:१९। के यी पदहरू पढेर तपाईंको आत्माले राहत पाएको महशूस गर्नुभएको छ?

बाइबलमा कति तर्क वा विषयवस्तुहरू छन् जुन हामीले हत्तपत्त बुझ्न सक्दैनौं। तर त्यसलाई बुझाउन बाइबलले नै विभिन्न शब्दचित्र, प्रतिक र कथाहरू प्रयोग गरेको पाउँछौं। ती तरिकाहरू कुनै मनगढन्ते कुराहरूबाट नभएर यथार्थ जीवनबाट नै चित्रण गरेका हुन्छन्। हिँउ र सेतो रँग, त्यस्का ज्वलन्त उदाहरण हुन्। निलो समुद्रको गहिराई हाम्रो समझले भ्यायसम्म थाहा पाएको गहिरो स्थान हो। पूर्व र पश्चिमभन्दा फराकिलो यस जगतमा के होला? यद्यपि, परमेश्वरको सदाशयता वा क्षमाशीलता पूर्ण रूपमा बुझ्न, ती प्रतिकहरू पनि अत्यन्त सिमित नै भएको मान्नुपर्दछ।

बिलायतको एलस्टो भन्ने गाउँमा एउटा चर्च छ। त्यस चर्चको झ्यालमा एउटा चित्र कोरीएको छ। त्यो चित्र जोन बन्यानले लिखित बाइबल पछि पढ्ने विश्व विख्यात पिलग्रिमस् प्रोग्रेस पुस्तकको एक पात्रको छ। जोन बन्यान सोन्हौं शताब्दीमा येशूभक्त भएकोले तत्कालिन बिलायतका सरकारको यातनाको भोगी थिए। त्यस पुस्तकको प्रमुख पात्र इसाई रहेको छ। त्यो पात्र क्रुसको मुनी घुँडा टैकिरहेको पाउँछौं। तर उसले बोकेका पाप तथा अपराधको भारी आफ्नो काँधबाट खसेर तल गुडिरहेको देखाइएको छ। यसले त्यस इसाईको आत्मामा अत्यन्त राहत आएको महशूस गर्दछन् र भन्दछन्: "अब म त्यस भारीलाई कहिलै पनि देखिँदैन।" पापको भारी अलप भएर

गयो। त्यसले ल्याउने पिडा, टोकाई, पिर मर्का, त्रास र लज्जा अब सदाको निमित्त गायब भयो। हामी सिद्ध नभएकोले परमेश्वरको क्षमाशीलता र सिद्धतालाई बुझ्न कठिन त हुन्छ नै। बिश्वासद्वारा हामीले सिधै स्विकार गर्नुपर्छ र यो प्रार्थना गर्नुपर्छ: “प्रभु, विनम्रसाथ मेरा पापहरू तपाईंको समक्ष स्विकार गर्दछु, तपाईंको क्षमालाई म ग्रहण गर्दछु। तपाईंले मेरो हृदयलाई सफा गर्नुभएकोमा तपाईंलाई धन्यवाद दिँदछु। आमेन।”

यदि हाम्रा पाप क्षमा भएको अनुभव हामीले गर्न सकेनौं भने त्यो क्षमा भयो भनेर हामीले कसरी निश्चित गर्न सक्छौं? हामीले जुनसुकै फरक भावना राखेतापनि परमेश्वरले हामीलाई क्षमा दिनुभएको छ भनेर यकिन गर्ने के कारणहरू छन्?

उपसंहार:

थप जानकारी: “पापले मानिसको हृदयलाई नियन्त्रण गर्न संघर्ष गर्न सक्छन्। आफूले गरेका नराम्रा कार्य अत्यन्त बोझ भएर उसको आत्मालाई थिचोमिचो पार्न सक्दछ। हृदय विरक्तभएर हिनताबोधले ऊ लादिन सक्दछ। अविश्वासको बादलले उसको दिमाग ढाक्न सक्दछ। तर त्यस अन्धकार परिस्थितिमा कसले उज्यालो किरण दिनसक्दछ र? कसको अनुग्रह यति महान् छन् जसले कुनैपनि पापमाथि विजय प्राप्त गर्न सक्दैन र? हाम्रा सबै पापहरूबाट अमूल्य क्षमा दिने र हामीलाई दोषमुक्त गर्ने को होला? हाम्रो अन्धकारलाई हटाउने, हामीलाई परमेश्वरमा आनन्द र आशावादी गराउने अरू को होला? उहाँ हुनुहुन्छ, हाम्रा सम्पूर्ण पापहरू क्षमा दिने उद्धारकर्ता प्रभु येशू ख्रीष्ट। स्वर्गको अदालतमा हाम्रो वकिल उहाँ हुनुहुन्छ। परमेश्वरमा विश्वास गरेर जसको जीवन येशूमा लुकाएका हुन्छन्, तिनीहरू जागृपर्दछ र चम्कनु पर्दछ, कारण किनभने परमेश्वरको महिमा तिनीहरूमा उदय भएको छ।”-एलेन जी हाइट, *बाइबल ट्रेनिङ्ग स्कुल*, मे १९९५बाट रूपान्तरित।

“यदि तपाईंले आफ्नो मीत्र वा छिमेकीको अपमान गर्नुभयो भने तपाईंको भूल उसकहाँ गएर स्विकार गर्नुपर्छ। अनि तपाईंलाई क्षमा दिने त्यस व्यक्तिको धर्म हो। अनि परमेश्वरसँग पनि क्षमा माग्नु पर्दछ। किनभने तपाईंले अपमान गर्नुभएको वा चोट पुऱ्याउनुभएको भएको दाजु वा भाई परमेश्वरको सम्पत्ती हो। उसलाई हानी पुऱ्याउँदा तपाईंले परमेश्वरको विरुद्धमा पाप गरेको ठहर्छ।”-एलेन जी हाइट, *द फेथ आई लिभ बाई*, पृ. १२८बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

१. आफूले धेरै नराम्रा कामहरू गरेकाले माओत्से तुङ्गका श्रीमती हरदम त्रासमा बाँचुपरेको थियो। उनले अपराधी मनस्थिति बोकेको हुनाले केहि खितिक्क भए उनको सातोपुल्टो उड्थ्यो। अचानक कुनै आवाज, अपेक्षा नगरेका हल्लाखल्ला उनको नजिक आउनेवित्तिकै उनी पसिना पसिना हुन्थीन् र उनी झोंकीन्थीन्। उनको जीवन यस्तो सन्त्रासमय थियो कि उनले आफ्ना नोकरहरूलाई कुनै पनि चरालाई घरको वरिपरि आउन नदिनु भनेर आदेश दिइन्। किनभने ती चराहरूको गीत पनि उनको निमित्त त्रासको संकेत थियो। एक ताका शक्तिशाली महिला आफूले गरेका अपराधको कारणले उनी खड्ग्राङ्ग खुँग्रङ्ग भएकी थिइन्। अपराधी वा दोषी मनस्थितिले मानिसको जीवनलाई कस्तो तहस नहस गर्दो रहेछ भनेर उक्त उदाहरणले कसरी देखाउँछ?
२. विगतका पापहरूले गर्दा सन्ताप गरिरहेकोलाई तपाईंले के सल्लाह दिनुहुन्छ? हुनसक्छ त्यसले येशूलाई ग्रहण गरे भनेर दावी गर्ला तर अपराधिक भावनाबाट आफू मुक्त नभएको अनुभव गरिरहेको होला। यस्तो व्यक्तिलाई तपाईंले के सल्लाह दिने?
३. परमेश्वरको क्षमाको विषयमा धेरै उदाहरणहरू पाँचौं बुँदाको अध्ययनमा हामीले हेर्न्यौं। यस बाहेक येशूको क्षमा बारे उहाँलाई ग्रहण गर्नेले अरू कुन कुन प्रतिक वा कथाहरूबाट बुझाउन खोजेको पाउँछौं?
४. जुन मानिसले परमेश्वरलाई विश्वास गर्दैन, वा उहाँको अस्तित्वलाई इन्कार गर्दछ, के त्यस्ता मानिसहरूमा पनि अपराधिक मनस्थिति वा आफूले नराम्रो गरेकोमा दोषी भएको ठान्न सक्छन् ? के पछुताव गर्न तिनीहरू बाध्यभएको महशूस गर्छन् र? सोचनुहोस्।
५. हामीले गरेका भूल वा अपराधलाई परमेश्वरले विश्वास र पश्चाताप गर्न उहाँले प्रयोग गर्नुहुन्छ भनेर हामीले यस अध्ययनमा हेर्न्यौं। हामीले गरेका नराम्रा कुराहरूबाट पाठ सिकेर के हामी राम्रो बाटो अपनाउन तिनीहरूले सहायता गर्छन् र? गर्छन् भने? भने कसरी?

